

[Jensen-Broby.]

jeg ikke have noget imod, men man må være opmærksom på, at der opretholdes en forskel i den skattemæssige behandling, når man ser på København-Frederiksberg og på omegnskommunerne, idet omegnskommunerne beholder amtsskatterne, der som en særbyrde er lagt udelukkende på ejendomsskatterne og kun betales af de beboere, der ejer fast ejendom. Der er mange og store virksomheder med store indtægter, som ligger på lejet grund, og som ikke yder en øre i skat til amtet og derfor heller ikke yder noget til sygehusudgifter eller veje, og jeg gør opmærksom på, at forholdet mellem fast skat og personlig skat er et problem, som heller ikke løses gennem dette forslag.

Nu skal det inddrømmes, at omegnskommunerne har lave ejendomsskatter, men disse skatter tages jo alligevel forud som særskat, før man ligner på indkomsterne. Erhvervsskatten rører forslaget heller ikke ved. Den trænger også til at tages op til behandling. Det er efter min mening galt, at erhvervskommunerne får skatten, thi det er opholdskommunen, der har udgifterne, både de sociale udgifter og skoleudgifterne; de har også hidtil haft udgiften til huslejenedsættelse for børnerige familier.

Der er mange ting, jeg kunne ønske taget med i det forslag, der er forelagt, men jeg anerkender, at forslaget er et skridt i den rigtige retning, og jeg ønsker den højtærede indenrigs- og boligminister held til at gå videre med at løse opgaverne og til efter dette forsigtige forsøg at komme med mere gennemgribende forslag.

På mit partis vegne kan jeg tilsige en velvillig behandling af lovforslaget.

Gottschalck-Hansen: Som hjemmehørende i Københavns amt kan jeg bevidne, at man i vide kredse har set hen til løsningen af omegnsproblemet med megen spænding og ikke uden en vis bekymring, en følelse af utryghed, der må opfattes som en naturlig konsekvens af den flertalsbetænkning, hovedstadskommissionen afgav i 1948. Såfremt denne kommissionsbetænkning var blevet ført ud i livet og var blevet lovfæstet, ville det have betydet en fuldstændig omkalfatring af de bestående tilstande: nedlæggelse af Københavns amt, tvangssammenlægning af de i forvejen ret store omegnskommuner og tvungen indlemmelse i Roskilde amt for enkelte af de vestlige landkommuner; kort sagt, en radikal og revolutionerende forandring, der ville være i åbenbar og direkte strid med folkeviljen.

Når derfor den højtærede indenrigs- og boligminister i sin fremsættelsestale forsigtigt indledte med at sige, at hans forslag muligvis for nogle ville være en skuffelse, men en lettelse for andre, så mener jeg at være i overensstemmelse med sandheden, når jeg forsikrer den højtærede minister, at det kun er et forsvindende mindretal, der — formentlig mere tilskyndet af oppositionstrang end af egentlig saglige motiver — vil betragte det foreliggende lovforslag som en skuffelse, medens langt den overvejende del af befolkningen i Københavns omegn vil betragte resultatet af ministerens overvejelser, således som det er nedfældet i det fremlagte lovforslag, som en forsvarlig, rimelig og retfærdig løsning, der på en tilfredsstillende måde imødekommer tidens krav til de aktuelle problemer og samtidig sikrer det, der for beboerne i omegnskommunerne betyder så usigelig meget, nemlig den kommunale integritet og suveræniteten i det kommunale styre.

Jeg nærer ikke tvivl om, at ministeren har ret i sin opfattelse af, hvad der er det centrale i hovedstadsproblemet, når han hævder, at det i første række er et spørgsmål om at løse byggeopgaven i det samlede hovedstadsområde. Efterhånden som de tre hovedstadskommuner bliver udbygget — og det er jo stort set allerede tilfældet for København, Frederiksbergs og delvis for Gentoftes vedkommende —, vokser strømmen af tilflyttere til oplandet. Det kræver flere boliger, øget tempo i byggeriet, større forpligtelser ved kommunegarantier og stigende udgifter til huslejetilskud. Enhver kan forstå, hvilken belastning dette er for de pågældende kommuner. De stilles her overfor opgaver, som de faktisk ikke har mulighed for at løse, såfremt der ikke blev rakt dem en hjælpende hånd. Men det er jo netop dette, det lige behandlede lovforslag om ændringer i byggestøttelovgivningen tilsigter. Da dette lovforslag er behandlet i dag, skal jeg ikke fortabe mig i dets enkeltheder, men kun bemærke, at jeg har den tillid til kommunestyret i de tre gamle hovedstadskommuner — trods de betænkeligheder, som de ærede medlemmer hr. Ingvar Dahl og hr. Rager tidligere i dag har givet udtryk for —, at man i de respektive kommunalbestyrelser både med forståelse og velvilje ser på den af ministeren foreslåede minimale udligning, der jo, når alt kommer til alt, er en ubetinget forudsætning for, at en hårdt tiltrængt sanering af de forældede og tidssvarende boliger kan blive en realitet.

Ministeren har, synes det mig, i spørgsmålet om hovedstadsordningen været stillet